

לקיי
שעון חורף!

הדלקת נרות: 16:17
יציאת השבת: 17:08
רבינו תם: 17:39

ע"פ אופק תל אביב
ט' בכסלו התשפ"ג

טוב לחסות בה'

817

שערי דמעות

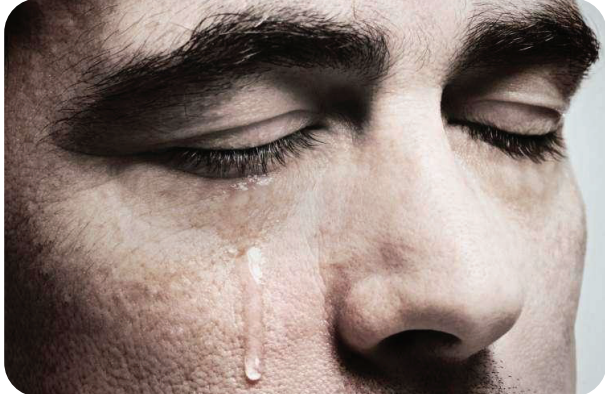
ויצא התשפ"ג

ליצחק אבינו שני בנים – עשו ויעקב, ללבן, שתי בנות – לאה ורחל. היו הבריות אומרות: 'הגדולה – לגדול, והקטנה – לקטן'. שמעה זאת לאה, והיתה הולכת לצומת דרכים ושואלת: 'מה מעשיו של הגדול?'. 'איש רע מעללים המלסטם את הבריות', השיבוה. כששמעה זאת, החלה מרבה לבכות כדי שלא תיפול בחלקו של עשיו, עד שנשרו ריסי עיניה. כותב ר' חיים ויטאל זצ"ל (עין הדעת טובה) כי בכח התפילות שינו את זיווגה של לאה, למרות שמשורש נשמתה לא היתה שייכת לו, ואף התבטלה מעליה כל עקרותה (הש"ד), מפני שאין דבר שמבטל הצרות מעל האדם כמו הדמעות.

"אע"פ ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו" (ברכות לב, ב). זהו השער הפתוח לכל אדם, בכל עת ובכל שעה. "על כן, כל אדם שפגעה בו מידת הדין ובאה לו צרה", כותב הזוהרי חמה, "יורדות לו דמעות רותחות ומלוחות. שעל ידי שיצא מגופו צער זה, התבטל מעליו הקיטרוג והצרה".

כמה גדול ונורא כח הדמעות, שמבטלות את הקיטרוג מעל האדם.

הגמרא בכתובות (סג) מספרת על רב רחומי שהיה הולך לביהמ"ד למשך שנה שלימה.

אשתו הצדקת עשתה זאת בשמחה בתנאי שישוב להיות בבית כל יום כיפור. כך היה חוזר כל שנה בערב כיפור. שנה אחת, הגיע ערב יוה"כ, ואשתו של רב רחומי מביטה בחלון ומחכה לבואו בצפייה רבה. חלפה שעה, שעתיים ורב רחומי לא מגיע. הגיעה כבר שעת הצהריים והוא עדיין לא נראה באופק. כולם מתכוננים כבר רצים למקוה, עורכים סעודה מפסקת, אך הוא עדיין לא הגיע.

היא נשברה והזילה דמעה. רב רחומי שהתעכב בדרך, מת במקום באותו רגע שאשתו בכתה, מקורת גג שנפלה עליו. מידת הדין שיצאה מדמעותיה פגעה בו. שואל הגאון ר' חיים שמואלביץ זצ"ל: "מה הרוויחה בכך אשתו? הרי כעת הוא לא יחזור לעולם?". עונה ר' חיים ואומר: "זהו כלל בטבע שדמעות של צער שורפות והורגות!".

דבר נורא ואיום כותב המקובל הקדוש ר' יעקב חי ריקי זצ"ל: "דע, כי כל הגלויות והצרות שעוברים על עם ישראל בכל הדורות, הן בגלל הדמעות שהוריד עשו הרשע כששמע שלקח לו יעקב את הברכות". ושמעו על הדבר המזעזע הבא: "ועד שלא יכלה זכות הבכי והדמעות של עשו לפני אביו – לא ייצאו ישראל מהגלות", כותב הזוהר (שמות יב, ע"ב). נורא ואיום כמה כח יש לדמעות.

פלא גדול כותב ה'תנא דבי אליהו' (פרק כד'): "כשתפס שאול את אגג מלך עמלק, הניח אותו במאסר ולא הרגו. מה עשה אותה שעה אגג? היה בוכה מעומקי ליבו ואומר: 'אוי לי שמא יאבד זרעי מן העולם!'. ובזכות כך", כותב אליהו הנביא, "זכה ויצא ממנו המן הרשע!".

השל"ה הקדוש (תענית, דרוש מטות) מחדש דבר מיוחד: "בשעה שהגלה נבוכדנצר הרשע את ישראל, ידע הוא את מעלתן של וכוחן של הדמעות, שאם יבכו כעת ישראל, תעלה שוועתם אל האלוקים ויושיעם, לכן מה עשה? מנע מהשבויים היהודים להתפלל, כדי שלא יגיעו להורדת דמעות, ומיד ישמע אותם ה'".

"על כן", כותב ה'ספר חסידים' (סימן קל), "גם אדם שאין בידו זכויות ומעשים טובים, אבל הוא בוכה ומתחנן לפני המקום – הקב"ה מקבל את תפילתו ועושה חפצו בעבור תוקף תחנונו ודמעות עיניו, ואף מעלה עמה את כל התפילות התקועות שנים רבות.

(יערות דבשי לר' יהונתן אייבשיץ חלק א' דרוש ד')

לרפואה פרנסה והצלחה: מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. ליאורה. אורשל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. רחל בת מרים ובעלה וכל יוצאי חלציהם. ישעיהו בן מרים. גאולה בת דבורה. לירז בת יפה. אייל רפאל בן שרית שרה. דביר בן רויטל, ליאור בן פרידה, אריאל בן רויטל.

זיווג הגון: ניר ואודליה בני ציפורה.

זשב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. הדר בת נחמה. אליס בת פרידה.

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב שמעון בן בהריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורג'יי. גבריאל בן סמינה. שלום בן מנחם שמריהו. יוסף בן נג'יה. פרחת בת טובה. עליזה בת מזל טוב מלכא. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. גלילי הכהן בן כוכבה. שלמה בן סעדיה זנדאני. רוני אהרון בת מזל מלכה. עמרון יוסף בן סאלם ומרים. שרה בת קמר. רבי עובדיה בן יפת. מרים בת ר' שמריהו. רחמים ז"ל בן אהלים ז"ל. שרית שרה בת ויקטוריה ז"ל.

העלון מוקדש לרפואת גליה בת בת-סיני בתוך שאר חולי ישראל

העלון מוקדש לע"ג הרבנית רבקה בן הרוש ת.נ.צ.ב.ה

דיני מעשר כספים

הרב שי עמר שליט"א

דיני מעשר כספים

(א) יש אומרים שעיקר חיוב מעשר כספים הוא מן התורה, ויש אומרים שהוא מדרבנן, ויש אומרים שאין בו חיוב מן הדין אלא רק מנהג שנהגו ישראל, וכן הכרעת רוב הפוסקים.

(ב) כשאדם מעשר את כספיו לצדקה יש לו לתת באופן המדויק, וכמו שכתב בספר 'כנסת הגדולה': "ויזהר שלא יוסיף מהמעשרות, וגם לא יפחית כי כל המוסיף גורע, כי למעשה יש סוד ויסוד בדבר", ולכן ראוי שמעשר כספים ינתן באופן המדויק ביותר.

(ג) מי שלא יכול לדייק בסכום, כתב רבנו ה'חפץ חיים' (אהבת חסד) שיוכל להתנות ולומר, כי כל מה שאתן עד עשירית הרי הוא מעשר, ומה שאתן יותר הוא עד חומש, ומה שאתן יותר הוא צדקה.

(ד) הנהוג לתת מעשר כספים, רשאי לנכות מדמי המעשר את הוצאות בניו

השתדלות ופרנסה

(1) כאשר אדם תולה בטחונו בהשתדלותו – אומרים בשמיים: "אם אתה חושב שאתה יכול לפרנס את עצמך, הרי שאדרבה: ניתן בידך להתפרנס ונראה מה יצא ממך!".

(2) הסבור שפרנסתו תלויה בהשתדלותו ומשקיע את כל כוחותיו בהשתדלותו –

ביטחון כלכלי

לא יוכל לקבל את מה שנקצב לו מבלי שיעשה השתדלות מקסימלית".

(3) מי שהגיע למדרגה גבוהה של מידת הביטחון – יוכל להשיג פרנסתו מבלי להשתדל מאומה.

(4) חובה לזכור תמיד כי האדם ניוון אך ורק מכך שה' רוצה לזון אותו, וכל גזירת ההשתדלות לא גורעת ולא מוסיפה מאומה למזונותיו.

(5) הנקלע לקשיי פרנסה, לא ירדוף אחר נדיבים ותחבולות שוא, אלא יפשפש במעשיו, יעשה תשובה וצדקה.

– 'לכתחילה' אמונה וביטחון 7632686-052 –

דיני מעשר כספים

הרב שי עמר שליט"א

ובנותיו שעברו את גיל שש. ומכל מקום מי שנהג עד כה לתת מעשר כספים אך ורק לענינים אחרים, מה טוב שיעשה התרת נדרים על מה שנהג עד כה לתת מעשר לצדקה ממש, ומעתה יוכל לתת ממעות המעשר לצרכי ילדיו. (ולא יתן את כל המעשר לילדיו, אלא עד חצי שלא יראה שעושה זאת רק לטובתו – הרב בוטבול).

ופשוט שכל זה הוא דוקא במי שמחנך את ילדיו על ברכי התורה ממש, שאז יש מקום לומר שמקיים בזה מצוות צדקה, אבל אם בניו לומדים במוסדות שאינם של תורה וכיוצא בזה, אין להחשיב הוצאה כזו כמצוות צדקה. ומי שחננו ה' ויש לו לתת מעות לצדקה מלבד הוצאות בניו, יאחז צדיק דרכו לתת כל המעשר לעניים ולאביונים ולעמלי תורה ולישיבות הקדושות. ועץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאושר.

הרב אהרון מלאכי

י' ח' תש"ס
052-7634985

תוותרו, נו תוותרו!

"תוותרו! נו! תוותרו!", דחקה אמא ביוסי לוותר על הכדור, כשהדודה מהצד מביטה במאבק המותח.

האם המשיכה לדחוק בבנה לוותר ללא ריפיון, עד שיוסי נכנע ללחצים וזיתר' על הכדור, ובכך הרגישה האם שהוכיחה לדודה כי בנה מחונך הבה ונבחן את הויתור הנוכחי. לא רק שיוסי כועס על אמו, אלא שרואה אותה כאמא רעה שאילצה אותו לוותר על המשחק שלו. בנוסף, הוא גם שונא את מי שוויתר בשבילו.

הדבר הגרוע מכל הוא שאמא גרמה ליוסי שלא לרצות לוותר, וכאשר היא תמשיך לאלצו לוותר, הוא פתח התנגדות, ויהא אדם רכושתי, שלא ירצה לחלוק עם סובביו מאומה.

קורא יקר, האם אתה בעצמך תהא מוכן לוותר לי על הרכב שלך לערב אחד?... מסתבר שלא. זה בסדר. אם כן מדוע אנחנו מבקשים מילדינו לעשות (לוותר) את מה שאין באפשרותינו לעשות?.

תפיסת עולמו הכל שייך לו, ואת שלו הוא לוקח. המשמעות של המילה ויתור היא שהחפץ עובר מבעלותי לבעלותו של השני ולכן הילדים לא מוכנים לוותר. אם כן, יש להסביר לילד שהוא מוסר את המשחק לזמן מוגבל ובסיומו המשחק יוחזר אליו.

איך נחנך את ילדינו לחלוק עם האחר?

(א) הדוגמא האישית היא חזקה ביותר, כך שאם אנו ההורים נראה לילדים כיצד אנו מוותרים, הדבר ישפיע עליהם מאד.

(ב) כשנרצה שהילד יתן לאחיו לשחק במשחק שלו נאמר: "יוסי, המשחק שלך, אני מבקשת שתאפשר לאחיך לשחק בו למשך חמש דקות ולאחר מכן המשחק יחזור אליך כי הוא שלך".

(ג) פרס עידוד – "כאשר תאפשר לאחיך לשחק במשחק שלך, תקבל במבה".

(ד) כשקונים משחק חדש לקבוע שקנינו על דעת שלכל אחד יש זמן מוגבל לשחק בו, ולהעביר לשני.

(ה) לקנות משחקים שנועדו לשניים, כגון: דומינו, דמקה וכדו'. חשוב מאד, כי כאשר נבחין במעשה של ויתור שבא מרצונם של הילדים בעצמם, נעריך ונפרגן: "חמודים, מאוד שמחתי לראות איך שאתם חולקים לשניים את הממתק, כל הכבוד". בנוסף, מידי פעם, להעניק פרס לילד שאיפשר לאחיו לשחק במשחק שלו. ובכך נקל על ילדינו לחלוק את ממתקיהם ולאפשר לשחק במשחקיהם.

יש לזכור שהאדם הוא רכושתי, וקל וחומר ילדים, ולכן אין לצפות מאדם ולא לדרוש ממנו לוותר על חפציו. יתרה מזו, תפיסתו של ילד היא אגוצנטרית – אני במרכז (כל העולם נברא בשבילי) וכש'לשני יש יותר ממני, זה נלקח ממני. לדוגמא: בחדר ישנם עשרה משחקים, ודוקא המשחק אצל האח הקטן, דוקא אותו רוצה האח הגדול. ומדוע? כי ע"פ

התודה היומית

תורה (June 2017) קופולק

כל אדם בעולם מחפש ישועה מסוימת. האחד בבריאות, השני בילדים, השלישי בפרנסה. ישנו סוד אדיר להמשיך על האדם ישועה אחת אחר השניה, אותה מביא הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל: כתוב בתהילים: "זובח תודה יכבדנני, ושם דרך אראנו בישע אלקים" (ג, כג) – אומר הרב: 'מי שאומר תודה לה' על כל פרט, בכך הוא מכבד את בורא עולם. ומה זוכה הוא ע"י כך? – "ושם דרך" שנוצר לו שביל ודרך של – "ואראנו בישע אלקים", שה' יראה לו עוד ישועות וניסים בעבור ההודאה שנתן לה'". כשבורא עולם רואה שהאדם מחפש להודות לו, ורואה את הטוב, הגם שיש לו סבל וקושי – הוא מחזיר לו בישועות שבאמת יראה את הטוב. סיפר הרב אשר קובלסקי שליט"א: "זה קרה בקיץ שנת תשע"ה, בבית משפחה מקרובי משפחתי. בני הזוג שוחחו ביניהם על ענייני ההודאה, ועל החשיבות לראות את הטוב שהקדוש ברוך מעניק להם, בהעניקו פרנסה, ילדים, בריאות ונחת. הן זה ממש לא מובן מאליו – מדובר בשרשרת ניסים רצופה, ויש להקדיש זמן להודות על כך! בני הזוג החליטו למצוא כל יום מספר דקות, ולהקדישן להודות לה' ע"י אמירת פרק תהלים מכל הלב או במילים פשוטות בשפה שלהם. פשוט לומר תודה לבורא עולם! הם החלו בקבלה, כשבכל יום יש להם את הכמה דקות של 'התודה היומית' – דקות המוקדשות להודות לבורא עולם על כל הטוב שגמל עימם. והנה, בחודש אב. בני המשפחה יצאו לחופשה במרכז הארץ. במסגרת החופשה הוחלט כי האב וילדיו יצאו לבריכה למספר שעות, כשהאם תמתין להם באיזור נעים בחוץ. הם קבעו שעה לסיום הבריכה, והאם

המתינה בחוץ לקבל את פניהם. הדקות חולפות והם לא יוצאים מהבריכה. חלפה כבר חצי שעה, והם עדיין לא יצאו, למרות שסיכמו זמן מדויק. היא לא הבינה מה קורה, והחליטה שבינתיים, במקום לחכות משועממת בחום, היא תנצל את הזמן לומר את התודה היומית! ב"ה לא חסר טובות שעושה לי ה', וגם כעת ביום הנופש הזה, לכן אנצל זאת להודות לה'. היא תפסה פינה והחלה ללחוש הודאות ותודות לה' מכל ליבה, עד שהרגישה שמחה עצומה, וגם כעת שהיא ממתינה זמן רב בחום. לפתע, נשמעו קולות סירנה נוראיות.

היו אלו כונני הצלה עם אמבולנס טיפול נמרץ שרצו במהירות אל הבריכה. "אסון טביעה מחריד", הזעיקו בקשר. היו אלה ילדיה של האשה ששהו במים בצוותא עם אביהם. הילדים המאושרים לא ידעו את נפשם משמחה, קיפצו על גלגלי הים, התיזו מים לכל עבר, צוחקים במתיקות ונהנים מכל רגע. האב דרוך בשמירה בשבע עיניים. והנה כשעמדו לצאת מהבריכה, הסתובב בן השלוש על הגלגל והרים את ידיו אל על. אחיו הגדול יצא מהבריכה כשאביו תומך בו, וכשהסתובב האב גילה כי יש גלגל – אך אין ילד! האב החל לזעוק זעקות נואשות: הוא טובע! הוא טובע! המציל נזעק למקום ומיהר לצלול פנימה. הרוחצים החלו נמלטים מהמקום בבהלה, לקול צעקות וזעקות חרדה, לנוכח דמותו של ילד קטן בן שלוש, חסר אונים, מוטל בקרקעית הבריכה. המציל מיהר להגיע אל הילד, וכשהוציאו

לחרדתו התברר כי הילד אינו נושם. המציל הרטוב החל במלאכת ההחייאה, אך ללא הצלחה. הוא פרץ ידיו בייאוש, ואמר לאב בצער: 'אין מה לעשות'. "לא! לא!", זעק האב, "אנא, תציל את הילד שלי, אנא תנסה שוב!". אבל זה נראה אבוד, הרי הילד לא נושם ולא קיבל אספקת חמצן למות. כל הבריכה היתה כמרקחה, הכל עומדים מסביב בפאניקה, ממלמלים פרקי תהלים. באותה עת שחה בבריכה רופא, וגם הוא נזעק לקול ההמולה. 'אתם תתפללו!' צווח בהיסטריה לעבר המביטים בו, 'ואני אנסה את שלי!' – אמר, והחל לעבוד במרץ... דקות שלימות עבד ונתן מכות חשמליות, עד שבס"ד הילד הגיב.. בניסי ניסים, התעורר הילד, ופונה לבית החולים בניידת טיפול נמרץ. כשהגיע לבית החולים כבר נשם בכוחות עצמו, ובתוך 24 שעות בלבד – שוחרר לביתו בריא ושלם. "אני בטוחה", סייעה האם שגילתה כי בנה הוא זה שטבע וניצל, "כי זכות התודות וההודאות לה' באותו רגע שטבע בני, הם שהיו להצלתו!". "זובח תודה יכבדנני, ושם דרך אראנו בישע אלקים!". כמה אדיר כח ההודאה לה'! כתב הפלא יועץ ('הלל'): "ראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה', ובפרט כשמספר איזה ענין שעשה והצלחת, תכף יהיה שם שמים שגור בפיו ויאמר: "שבח לאל יתברך כי הפליא חסדו לי ועד כה עזרני לעשות כך וכך"... זומה שאנו מברכים אותו ומהללים לשמו על הטובה שעושה עמנו, יערב לו, וה' חשיב לנו למצוה ומקבלין עליה שכר, עד שאמרו חז"ל: "כל מי שנעשה לו נס ואומר שירה – הנה שכרו שעושים לו נס אחר". יש לה' עונג ונחת רוח מההודאה, והוא נותן לאדם נס נוסף שיוכל להודות!.

רבי נחמן מברסלב זצ"ל אומר כי אדם המנגן לה' בשמחה את התפילה, את הברכות: אשר יצר בניגון, מברך על השתיה בניגון של שמחה – הוא מלביש את השכינה בלבושים מאירים. ואז, כשבורא עולם רואה את השכינה מוארת מההודאה, מיד יחמת המלך שככה' – כל הדינים והצרות מתבטלות מהאדם!

מינה יהודי אמיתי?

הרבה שנים אצלנו

עם הילדים האלה, אין לי כח לשכן הזה, לעבודה הזו. אני סחוט". יהודי מלשון הודאה – כי ה' לא חייב לי כלום! אספר לכם: לפני כמה שבועות קיבלתי טלפון ממשפחה אחת שבכתה לי בטלפון, שבן משפחתם התמוטט, כשהרופאים גילו ששתי הכליות שלו הפסיקו לעבוד בבת אחת.

הריצו אותו מהר אל בית החולים רמב"ם בחיפה, וחיברו לו מיד לגוף דיאליזה לסנן את הנוזלים בגוף בשביל להוציא את הפסולת מהגוף. ברגע אחד הכל השתנה! עד אותה שעה הוא נכנס לשירותים באופן טבעי ולא הרגיש שמחה או הודאה לה'.

מה זאת אומרת? נכנסים לשירותים ויוצאים עם גוף נקי?! בורא עולם יכול להראות לאדם ברגע אחד שהחיים שלו הם מתנה. כמה יש להודות בכל יום על הכבד, על הלב ועל כל נשימה ונשימה. מסופר על הבעש"ט, כאשר עוד לא היה מוכר לציבור, שהיה עובד מעיר לעיר ומעורר אותם על הקירבה לה' יתברך. כל יהודי שהיה הבעש"ט פוגש, היה שואלו מה שלומו? איך הפרנסה? ורובם ככולם היו עונים: "ברוך ה', תודה לה'".

הבעש"ט שמח מאד לשמוע על כך. יום אחד ראה הבעש"ט למדן גדול, שצם כל השבוע ורק למד. כששאלו מה שלומו, הוא החמיץ פנים ולא ענה. פנה אליו הבעש"ט ואמר לו: "מדוע אתה לא מפרנס את הקב"ה?". הביט בו הזקן בפליאה, והבעש"ט המשיך: "ה' מפרנס אותנו בחיים, בריאות, אך ממה מתפרנס הקב"ה, כביכול?". אומר דוד המלך: "ואתה קדוש, יושב תהילות ישראל".

"אתה, ה', שאתה קדוש, מהי הפרנסה עליה אתה יושב?" תהילות ישראל! ע"י שיהודים מהללים ומשבחים את ה' על טובותיו, מזה 'מתפרנס' הקב"ה.

אין לכם כל כך ברירה, ואתם מכניסים אותו בשמחה. הוא עובר בין ארונות המטבח, פותח ולוקח מכל הבא ליד: עוגות, שתייה, פירות. פותח את המקרר, מחמם לו אוכל, מחמם לו כמה דברים שנשארו מהימים האחרונים. הוא ממש מרגיש שזה הבית שלו: אוכל, שותה, תופס לו ספה ונרדם. ממש כבעל הבית. והנה, מיד כשיוצאת השבת, הוא שוב ניגש למקרר, מוציא שם את פחית הקולה האחרונה, הולך לכיוון הדלת,

מנופף לשלום: "להתראות", יוצא וטורק את הדלת. אמרו בבקשה: איך הייתם מרגישים אחר ביקור שכזה? – במקרה הטוב, הבעל אומר לאשתו: "תקשיבי, זו הפעם האחרונה שהוא נכנס אליי לבית. מה זה הדבר הזה?!... הוא מרגיש שזה הבית שלו, לא מבקש רשות, אוכל, שותה, ישן איפה שבא לו, וכשהוא מסיים, לוקח מכל הבא ליד ונעלם. לא תודה, בבקשה, איזו חוסר דרך ארץ". חברים יקרים, אתה מסתובב בבית של בורא עולם – העולם הזה, אתה משתמש בעיניים שלו, בכליות שלו, אוכל, שותה, נהנה, ישן ומטייל.

רק רגע, אתה אומר תודה לפעמים על היום יום? תודה שיש לי אשה גם אם לא מסתדרים תמיד, תודה שיש לי עבודה גם שאני לא מרוויח בה סכום נורמלי. במה אתה יותר משתמש: בתודה והודאה לה' או בצער ומירמור: 'מה יהיה

יעקב אבינו מתחתן עם רחל ולא, כשלאה אמנו זוכה להיות האמא הראשונה של עם ישראל.

היא יודעת ברוח קודשה שעתידי יעקב אבינו להעמיד 12 שבטים מארבעת נשותיו, כך שכל אשה אמורה ללדת ליעקב שלושה ילדים.

היא יולדת לו את ראובן, אח"כ את שמעון, ולאחריו את לוי – 3 ילדים, והיא חושבת שזהו זה, היא סיימה את מנת חלקה בילדים.

ואז לפתע, היא זוכה לבן רביעי, אחד יותר מכולן, והיא קוראת לו – יהודה. מדוע? התרגשה לאה שקיבלה יותר מכמות הילדים הראויה לה ואמרה: "הפעם אודה את ה'".

כותב רש"י: "שנטלתי יותר מחלקי". "מכאן תלמד", אומר בעל חידושי הרי"ם, "שאנו נקראים יהודים על שם יהודה, לפי שכל יהודי צריך ללכת עם הרגשה: 'תודה לך ה' שנתת לי יותר ממה שמגיע לי'".

אתה גר בשכירות ואין לך דירה?, אתה צריך להרגיש כל רגע: "תודה רבה לך ה' שאני גר בשכירות בדירה הזאת, אין יותר טוב ממנה!".

הילד עושה לך בעיות?, צריך להרגיש: "כמה אתה טוב איתי ה' שנתת לי ילד כזה, שאתה נותן לי יותר ממה שמגיע לי. שאם הייתי צריך לקבל דברים ע"פ הדין, אוי ואבוי מה היה לי!".

יהודי זה להרגיש שמח ומרוצה ממה שה' נותן לו, כי לא מגיע לי כלום, וכל מה שיש לי זה מתנה, ולכן יהודי זה על שם הבן הרביעי יהודה.

תארו לעצמכם את התיאור הבא: "אח של אשתך (גיסך) דופק בדלת חצי שעה לפני שבת.

'תשמעו נתקעתי פה באיזור, אני עושה אצלכם שבת', הוא קובע.

תודה לבורא עולם!
על כל המאמרים בחסדיו המרובים, ולהורים היקרים והמפצים המיוחדים!

לתגובות: 052-7151858
רחוב משה בריל 9, ת"א, מספ' אחיאלי
DANIEL777ACHIEL@GMAIL.COM

ההקדשה המרכזית
העלו מוקדש לרפואה והצלחה: יונה בדיחי בת טורקיה, גאולה בת דבורה, ולרי אריה בן אירנה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ב וצאצאיו, אבשלום בן ויולט, נוסרת בת יוכבד. לזיווג הגון: בן בן נאוה. לעילוי נשמת: גלילי הכהן בן כוכבה.

אדם דוחף דלת עם שתי ידיו - וחברו לא עובר עבירה, ודמה ואם דחף הדלת עם האצבע - חברו עובר עבירה?
על כל המאמרים בחסדיו המרובים, ולהורים היקרים והמפצים המיוחדים!
על כל המאמרים בחסדיו המרובים, ולהורים היקרים והמפצים המיוחדים!
על כל המאמרים בחסדיו המרובים, ולהורים היקרים והמפצים המיוחדים!

